

Σ' ΕΝΑ ΧΑΡΕΜΙ ΤΗΣ ΚΑΡΥΣΤΟΥ

Η ΕΚΔΙΚΗΣΙΣ ΤΟΥ ΜΟΥΣΤΑΦΑ

Ἡ συνέχεια τῆς περιεργῆς ἱστορίας ποῦ διαδραματίσθη στὰ 1833 στὴν Κάρυστο. Ἡ Ἑλένη Φατριμὲ μπροστὰ στὸ Φρούραρχο Μιὰ χαρακτηριστικὴ σκηνή. Ἡ διαμαρτυρία τοῦ Ἐπισκόπου. Ἡ ἀλλοξέμισσις στὸ σπίτι τοῦ Ἐπισκόπου. Ἐνα βράδι, μὲ τὴν Ἀναστασίαν. Ὁ τραγικὸς θάνατος τῆς ἑσπέριας Ἑλληνίδος. Τὶ ρόλο ἔπαιξε ἡ Ἀραπὶνα. Πῶς ἐξιστορεῖ τὸν ἐπίλογον ὁ στρατηγὸς Χάν.

Συνεχίζομε τὴν ἐνδιαφέρουσα ἱστορία ποῦ συνέβη στὸ 1833 στὴν Κάρυστο. Ὅταν οἱ Βανοροὶ ἀξιωματικοὶ καὶ ἡκόλουθια τοὺς μίλησαν μέσα στὸ θάλαμον, εἶπαν σὲ μιὰ γυναικί, σ' ἓνα πλατὸ διβάνι, ἑφτά γυναῖκες κουβαριασμένες τὴ μιὰ μὲ τὴν ἄλλη. Σχημάτιζαν ἓνα ὄγκον, κ' ἔβγαζαν φωνὲς στριγγλικὰς ποῦ ξεκούφαιναν. Τραβοῦσαν τὰ μαλλιά τους, κλαίγαν κ' ἀγκυλιάζαν μὰ νεαρὰ κοπέλλα, ντυμένη μὲ βελούδινο κολλάκι καὶ ποικιλοχρόμον μεταξὺ σαλβάρι. Οἱ χανομισσοὶ προσπαθοῦσαν νὰ τὴν σκεπάζουν μὲ τὰ κορμιά τους νὰ τὴν κρύψουν, ἀλλ' ἐκείνη τέντασε τὰ χέρια καὶ μὲ τὰ δάχτυλά της, ποῦ ἦταν σκεπασμένα μὲ δαχτυλίδια, ἐπούντιζαν τοὺς Βανανοὺς. Ἡ Κυρὰ-Σοφία ὄρθηκε ποτὸ γυναικεῖο ἐκείνον κουβάρι, κρᾶζοντας μὲ ρητικὴ λαχτάρα :

— Ἐλένη μου ! Κόρη μου !... Ἄλλ' ἢ ἀλλοξέμισσις, φρονισμένη, ἐφώνησε : — Δὲ μὲ λένε Ἑλένη. Φατριμὲ μὲ λένε ! Δὲ σὲ θέλω ! Φύγε ! Εἶμαι Τούρκισσα !... Μέσα στὸ φωνοκόπι ἐκείνον, μιὰ γρηὰ Ἀραπὶνα, ἀσχημὴν σὰν τὸ διάβολον, ἐσπρωξε θανάτῃ τὴν δευτερευμένην, καὶ οἱ ἄλλες γυναικὲς ἐδιπλασίασαν τὴ φωνὴν καὶ τὴν κατάρα. Ὁ Βανανὸς ἀνδικολογᾷς χάνοντας τὴν τὴν ὑπομονὴν του, ἐφώνησε γρημανιστὶ : — Σιπὴ ! Σκαρὸς ! Ὁ Διάβολος νὰ σὲς πᾶ-ρη, στριγγλὸς !...

Ἄν καὶ καμμιὰ δὲν καταλάβαινε γερμανικά, ἐν τούτοις ὁ νόμος τῆς γωνίης του ἦταν τὸτο ἐπιτακτικὸς, ποῦ βουβάθησαν ὅλες. Τσιμουδιά ! Ὁ ἀξιωματικὸς, διὰ τοῦ διεμητῆρος, εἶπε στὴν κόρη τῆς Ἀραχβίτισσας ὅτι ἂν δὲν τοὺς ἀκολουθήσῃ ἄρῃσως στὸ Φρούραρχεῖον, θὰ διατάξῃ τοὺς στρατιώτας νὰ τὴν πᾶνε καὶ διὰ τῆς βίας.

Χωρὶς νὰ πῆ λέξῃ ἡ Φατριμὲ Ἑλένη ἐδουλεψε τὸ κεφάλι ὑποτακτικὰ, ἀποπροβλήχτης γιὰ λίγες στιγμὲς στὸ πλαγιὸν ὁριζοῦ καὶ ξαναβῆκε φορῶντας φερετὸ καὶ ἀσκεπασμένη στὸ πρόσωπον μὲ γιὰ σ μ α κ ι. Πίσω τῆς ἀκολουθοῦσε ἡ σκιάβρα ἢ Ἀραπὶνα, σὰν σιπηλὸ ἀλλ' ἔβαγιωμένον φράνταμα. Ἐκεῖ ἡ συνοδεία ξαναγύρισε στὸ Φρούριον, χωρὶς ν' ἀνατίθουν κανένα τὸ δρόμον, γιὰτὶ τὸ σπίτι τοῦ Μουσταφᾶ ἦταν λίγο ἔξωκον.

Ὅταν ἐβῆσαν στὸ γραφεῖον τοῦ Φρουραρχοῦ, βῆσαν τὸ Μουσταφᾶ Ἐφέντη καθισμένον ἐπὶ διβάνι, νὰ καπνί-ζῃ ἄσχημα τὴν πίπα του. Ἡ γυναίκα του τὸν ἔκλεισθησε πρῶτον μὲ βαθὺν τεμαῖν, φέρνοντας τὸ χέρι στὸ στόμα καὶ ὕστερον στὸ μέτωπον. Ὁ Μουσταφᾶς τῆς ἀπέδωκε τὸ χεῖριστὸν μὲ ἀξιοποῖησι. Ἡ Ἑλένη ἔγυρσε τότε στὸ Φρούραρχον Μιροντζέτη, ποῦ ἔκανε κ' αὐτοῦ τεμαῖν καὶ ἀρῃσως σηκώνοντας λαμπαδωτὸ τὸ κορμὶ τῆς, τὸν ὄρθησε ὄχι Ἑλληνικά, ἀλλὰ Τούρκικα :

— Πασσά, τί μὲ θέλεις ; Ὁ Φρούραρχος τῆς εἶπε, μὲ τὸ διεμητῆρον, ὅτι ἔδρασε τὸ γυ-ριστὸν στὴ μητέρα της χωρὶς νὰ φοβᾶται τίποτα, γιὰτὶ στὴν Ἑλλάδα κτῆρα πιά κανεὶς δὲν ἦτανε δούλος, ἀλλ' ὅλοι εἶδανθεοροί. Ἐσεῖν μὲ σταθερὴ φωνή, ἀπήντησε.

— Στὴ μητέρα μου δὲν θέλω νὰ γυρίσω πιά ποτὲ ! Αὐτὴ μὲ πούλησε στὸ Μουσταφᾶ Ἐφέντη. Νά, οὗτος ὁ νι πο τ ἔ ν ι ο ς (κ' εἶθετε τὸν Κερκυραῖον) ἔκανε τίς μωσιτεῖες !

Καὶ ἦντα ἐπρόθετος : — Τώρα πιά εἶμαι Τούρκισσα, εἶμαι γυναίκα τοῦ Μουσταφᾶ Ἐφέντη καὶ δὲν θὰ τὸν ἀφήσω. Εἶμαι ἐσχαριστημένη. Τότε σημάθηκε καὶ ὁ Μουσταφᾶς Ἐφέντης, ἐστάθηκε μπροστὰ στὸ Φρούραρχον καὶ εἶπε :

— Ἐνδὸς Πασσά ! Ἄκουσε τί εἶπε ἡ γυναίκα μου Φατριμὲ. Δεῖξον λοιπὸν δικαίους καὶ δὸς μου τὴν γυναίκα μου. Θὰ φύγω ἀπὸ τὸν τόπον αὐτὸν, θὰ πάω μαζί της στὴν πατριδα μου τὴν Κρήτην. Ὁ Μιροντζέτης ἐγύρως τότε στὴ μητέρα.

— Δὲ μπορῶ νὰ νάω τίποτε, τῆς εἶπε. Ἡ κόρη σου δὲν θέλει νὰρθῇ μαζί σου. Δὲν μπορῶ νὰ τὴν ἐξαναγκάσω. Ἄλλὰ τότε διαμαρτυρήθηκε ὁ Παν' Ἀναστάσιος.

— Δὲν ἐπειβαίνομαι, εἶπε, σὺς διαφορὰς μητέρας καὶ κόρης· ὡς ἀντιπροσώπων ὅμως τοῦ Ἐπισκόπου διαμαρτυροῦμαι ἐναντίον τῆς ἀποφάσεως αὐτῆς. Ἡ Ἑλένη εἶπε μόλις 17 ἔτων, ἐπομένως εἶνε ἀκόμη ἀνήλικη. Προτείνω λοιπὸν ἐπειθεὶ δὲν ὑλαί νὰ ξαναγυρίσῃ στὴ μητέρα της νὰ τὴν ἐβλουμα ὑπὸ τὴν προστασία ἐνός ἄλλου. Τὸ καλλίτερον εἶνε νὰ τὴν σταλείωμε στὴν Χαλκίδα, στὸν Ἐπισκό-

πο Ἰωακείμ ὄπου θ' ἀναλάβῃ τὴ φύλαξί της ἡ μητέρα τοῦ Ἐπισκόπου, γρηὰ καὶ ἀξιοσεβαστὴ γυναικί, ὡς δὸν ἡ Κυβέρνηση ἀποφασιστὴν γιὰ τὴν ὑποδοχὴ της.

Ὁ Φρούραρχος βῆκε σσηστὴ τὴν πρόταση τοῦ Παν' καὶ τὸ εἶπε στὸ Μουσταφᾶ Ἐφέντη. Ὁ Τούρκος, χωρὶς νὰ χύσῃ τὴν ψυχραιμία του, εἶπε :

— Πασσά, ἡ ἀπόφασί σου δὲν εἶνε δικαία. Ὁ δικὸς μὰς Καδὴ θὰ βῆγαε διαφορετικὴ ἀπόφασί... Ἐὰ καταφύγω εἰς πολιτικὴν δικαιοσύνη !

Καὶ βῆγες ἀγέροχα χωρὶς νὰ χαρεθῆσῃ, οὔτε τὸ Φρούραρχον, οὔτε τὴν γυναίκα του.

Ἡ Ἑλένη καθότανε σιπηλὴ ἐπὶ διβάνι, καὶ κοτὰ στὰ πόδια της κουλουριασμένη ἡ Ἀραπὶνα. Ἡ μητέρα της τὴν ἐπληροῦσε καὶ θέλησε νὰ τῆς χιιδέσῃ τὰ μαλλιά, ἀλλὰ ἡ ἀλλοξέμισσις μὲ μιὰ περιφρονητικὴ χειρονομία, τὴν ἐσπρωξε χωρὶς νὰ προφέρῃ λέξη.

Ἐπειτα ὁ Φρούραρχος παρέδωσε τὴν Ἑλένη στὸν Παν' Ἀναστάσιον, ἐκείνη δὲ περιωρίσθη νὰ ἀφίσηται μαζί καὶ τὴν Ἀραπὶνα της. Ἡ παράκλησις τῆς ἔγινε δεκτή.

Τὸ ἄλλο πρωτὶ ἡ Ἑλένη καὶ ἡ μητὴρ ὑπεροτρία της, μαζί μὲ τὸν Παν' Ἀναστάσιον μίλησαν σ' ἓνα μικρὸ Ὑδραῖον καὶ καὶ ἀκολουθώντας τὸ ρεῖμα τοῦ πορθμοῦ φθίσανε στὴ Χαλκίδα καὶ ἀκολουθῆσαν στὸ σπίτι τοῦ Ἐπισκόπου Ἰωακείμ.

Ἔστερ' ἀπὸ ἓνα χρόνον, ὁ Ἐλβετὸς φιλέλληνας Χάν (λοχαγεὶς τότε, στρατηγὸς τοῦ Ἑλληνικοῦ στρατοῦ κατὰ τὴν Ναυμαχίαν Ἐπανάστασιν) ἐγύρωσε στὸ φίλον τοῦ Βανανὸ ἀξιωματικὸν ἓνα μακροσκελεστον γράμμα καὶ μεταξὺ τῶν ἄλλων τὸν διηγετοῦσε τὸ τέλος τῆς τραγικῆς καὶ μισσημεριώδους αὐτῆς ἱστορίας.

«...Κατὰ τὸν Οκτώβριον, περαστικὸν ἀπὸ τὴν Χαλκίδα, ἔγνωρσιν τὴν ὄρατα Φατριμὸς τῶν ὀνέμαζαν οἱ Χαλκιδεῖς—στὸ σπίτι ἐνός φίλου μου, μὲ τὴν γυναίκα τοῦ ὁποῦ εἶχε πιάσει στήν φίλια. Εἶθε ἐπίσης καὶ τὴ σκιάβρα τῆς τῆς Ἀραπὶνα Δολία. Εἶθε ἔπειτα καὶ ἡ θυὸ βγάλε· τὸ Τούρκικον γισμαρὸν καὶ εἶθε ἡ Χαλκίδα ἔγερσε ὅτι ἡ Φατριμὲ καὶ ἡ γρηὰ ὑπερέτριτ' ἐπὶ τῆς ἀπρόσμετον καὶ ἐαφροθεῖον Χριστιανῆ.

Ἐπίς γρηὸς τῶν Χριστογενίων γίνηκε πράγματι τὸ ἐκρίσιμα. Νουνα ἦταν ἡ γρηὰ μητέρα τοῦ Ἐπισκόπου, ἡ ὁποία τῆς εἶπε τὸ ἄνομα ποῦ εἶχε πρῶτα : Ἡ λ ἔ ν η. Ἦταν ἀβρά καὶ χαρακτηριστὴν κόρη. Στὰ κατὰμαυρα καὶ γυαλιστερὰ μαλλιά τῆς φοροῦσε τὸ Ἑλληνικὸν φέσι μὲ μακρὰ γαλιτῆρα μετα-

ξωτὴ φούκα μ' ἐσχητικὸν καμάρι, ἐκείθι πάντα κρατοῦσε στάσι σοβαρῆ. Πολλὰ παλληκάρια, παιδιὰ τῶν καλλίτερον οἰκογενεῖων τὸ τόπον, θαμνωμένα ἀπὸ τὴν ἡγεμονικὴν ὀμφορὰ τῆς καὶ τὸν ἀγέροχον χαρακτῆρα της, τὴν ἀγάπησαν μὲ πάθος καὶ τὴν ἐξήχησαν γυναίκα. Ἡ Ἑλένη ὅμως ἐπὶ τοῦ παρόντος δὲν ἤθελε νὰ παντρευθῇ.

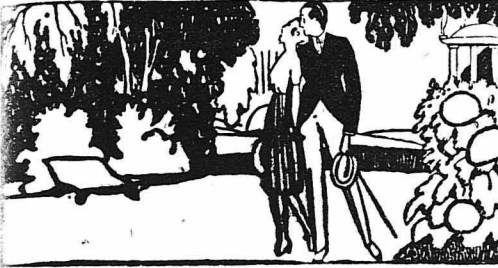
Κατὰ τὴ μεγάλη Βδομάδα τοῦ τρέχοντος ἐτους, ὁ πρῶτον οὐζογὰς τῆς Μουσταφᾶς Ἐφέντης ἦρθε ἀπὸ τὴν Κάρυστον στὴ Χαλκίδα γιὰ νὰ κἀν ἓνα πωλητικὸν συμβόλαιον. Ἐπὶ τῆς οἱ ἓνα ντόπιον δὲλα τὰ κτῆματα ποῦ εἶχε στὴν Κάρυστον καὶ μάλιστα ἀξιοεπιτακτικὴν τιμῇ. Ἡ ἀφίξη τοῦ Μουσταφᾶ στὴν Χαλκίδα δὲν ἐκίνησε κανενὸς τῆς περιέργειας, γιὰτὶ περνοῦσε ἄσχημα καὶ οὔτε μιὰ φορὰ φάνηκε στὸ σπίτι τοῦ Ἐπισκόπου ὅπου ἐκατοκυροῦσε νὰ γῆ ἡ Ἑλένη. Ὁ Μουσταφᾶς ἔλη τὴν ἡμέρα του τὴν περνοῦσε στὸ καφενεῖον τῆς Ἀγορᾶς καὶ τὴ νύχτα ἐκοιμήτανε στὸ ξενοδοχεῖον ποῦ ἦταν ἐπάνω.

Στὸ Ἐπισκοπεῖον, ὀδρηχρεῖται μόνον ἔγερσε ὅτι ὁ Μουσταφᾶς ἐρικσκεταί στὴν πόλιν· ὅλοι οἱ ἄλλοι ἀγνοοῦσαν τὴν παρουσίαν του. Τὴν ὀνομάδα ἐκείνη ἡ Ἑλένη μίγησε μιὰ φορὰ, ἐβῆκε ἀπὸ τὸ σπίτι γιὰ νὰ πᾶσ' στὴν Ἐκκλησίαν μὲ τὴν μητέρα τοῦ Ἐπισκόπου.

Κατὰ τὸ βράδι τοῦ Μεγάλου Σαββάτου ὁ Μουσταφᾶς μίγηκε στὸ ἴδιον μικρὸν Σαμιώτικον καφενεῖον, μὲ τὸ ὅπολον εἶχε ρθᾶι ἀπὸ τὴν Κάρυστον, καὶ νὰ πᾶσ' στὴν πατριδα του, τὴν Κρήτην.

Ὅπως εἶνε γνωστὸ, κατὰ τὰ μεσάνυχτα τοῦ Μεγάλου Σαββάτου γιορτάζεται ἡ Ἀγίασσις τοῦ Σωτήρος. Ἡ νεοφώτιστ' Ἑλένη ἐπῆγε

Ο ΠΥΡΓΟΣ ΤΗΣ ΒΑΒΕΛ

Οι αρχαιολόγοι άνοιξαν ζωνηή συζήτηση τελευταίως για τὸ μέγεθος τοῦ ὁποίου εἶχε χτισθῆ ὁ περίφημος Πύργος τῆς Βαβέλ.

Ἡ Παλαιὰ Διαθήκη βεβαιώνει, ὅτι ὁ περίφημος αὐτός πύργος ἐκτίσθη ἐν τῇ Βαβυλωνίᾳ. Γύ' αὐτὸ κ' ὁ Ἄγγλος ἀρχαιολόγος Π. Ράβλινσκυ συμφωνῶν μὲ τὴν Βαβυλωνικὴν παράδοσιν, τὸν τοποθετεῖ ἐν τῇ ἐρείπια τοῦ Τέλλ-Ἀμρά.

Ἐνας ἄλλος ἀρχαιολόγος, ὁ Γεωργίος Ε. Σράντερ, τὸν τοποθετεῖ ἐν τῇ ἐρείπια τοῦ Μπαμπιλ καὶ τρίτος, ὁ Γάλλος Μ. Ὀμπέρ, τὸν τοποθετεῖ ἐν τῇ ἐρείπια τοῦ Μπέρ-Νεμρόδ, σύμφωνα μὲ τὴν παράδοσιν τοῦ Ταλιμόδ.

Ἡ Μπαμπιλ εἶνε σήμερα ἓνα ἀκανόνιστο τετραπλευρο, μὲ πλάτος 180 ἢ 200 μέτρων μήκος καὶ 40 μέτρων ὕψους.

Τὸ Μπέρ-Νεμρόδ) ποῦ εἶχε ὕψος 46 μέτρων, ἦταν κτισμένον ἐκ σκεδῶν ὀρθογώνιου καὶ σφαιρῶν ἀκόμα ἕνας μεγάλος τοῖχος του ὅπου 11 1/2 μέτρων κτισμένος τὴν ἐποχὴ τοῦ Ναβουχοδονόσορος, ὅπου δέχοντο ἐπιγραφὰς ἐπάνω εἰς πλίνθους.

Ὅλα αὐτὰ τὰ ἐρεῖπια διακρίθην ἔχην φοβερὰς πυρκαϊῆς. Ἐκκαταεῖ δὲ ἡ γῆραια, ὅτι τὸ οἰκοδόμημα καταστράφη ἀπὸ ἔρηξης ἢ φλόγας. Ἡ φλόγος καὶ ἡ λάβα μετέβαλαν τοὺς πλίνθους εἰς γυάλιν.

Ἄν νίγη περὶ δεκτὴ αὐτῆ ἡ ἐξήγησις, τότε ἐννοεῖται εὐκολὰ κατὰ τὴν Ἑβραϊκὴν τῆς ἐποχῆς τοῦ Ταλιμόδ, ἐσημαίνει τὴν ἐν ἑσπέρῳ δὲ τὰ ἐρεῖπια αὐτὰ ποῦ φαίνονται τόσο ἀρχαία, τόσο ἐπιμνηστικά καὶ παρρησιαζαν ὁλοσπέρως ἔχην τῆς θείας ὀργῆς, εἶνε καὶ ἐρεῖπια τοῦ Πύργου τῆς Βαβέλ.

ΜΙΚΡΑ - ΜΙΚΡΑ

Ο ΓΚΡΙΜ ΚΑΙ ΤΑ ΠΛΟΥΤΗ ΤΟΥ

Πραγματικὸς «τύπος» νεοπλούτου, ἦταν καὶ ὁ περίφημος κριτικὸς καὶ φιλόλογος Γ' ρίμ. Ἴδιος πῶς τὸν περιγράφει ὁ Ρουσσὸ, ὅτις «ἐξομολογήσας» του :

«... Ὁ Γκριμ ἦταν πάντα ἀπότομος καὶ βράνατος. Ὅταν διαπαιδαγωγῆται ἐπὶ ἐλαττωμάτων αὐτὰ προσέθετο κ' ἓνα ὄφρος ἀνθρώπου «ἀφ' ὕψηλοῦ» ἀνεύζοντας τὰ πάντα καὶ τοὺς πάντας. Ἀπέκτισεν δηλαδὴ ὅλες τὶς γυλιεῖς ἰδιότητες τῶν νεοπλούτων. Δὲν ἐφάνταζε ποτὲ τοῦς ὕψους του μὲ τὸνορὰ ποῦ. Ὅταν ἤθελε νὰ κολήσῃ κανέναν ἀπ' αὐτοὺς, τὸν προσηγόρευεν μὲ τὸν περιφρονητικὸν ἐπιφώνημα : «Εἰ Σὺ, ἐκεῖ κάτω !...» Ἐὰν δὲ ἐπρόκειτο νὰ στελεθῆ κανεὶς ὑπηρετῆ νὰ φωνήσῃ τίποτε, τοῦ ἐρριχνε τὰ ῥήματα κατὰ γῆς, γιὰ νὰ μὴ... λερῶσθ τὸ χεῖρ τοῦ ἐγγιζοντός του !

Ἐννοεῖται ὅτι οἱ ὑπηρετῆ του, μὴ ἀνεχόμενοι τὴν περιφρονητικὴν του αὐτῆ συμπεριφορὰν, δὲν ἔμεναν ἐπὶν ὑπηρεσίᾳ του παρὰ ἄλλες ἡμέρας...

ἐπὶν ἐκκλησίᾳ μὲ τὴν γριὰ μητέρα τοῦ Ἐπισκόπου καὶ τὴν Ἀρσένια Ἀδελφὴ, ἣ ὅποια τότε ἀνομαζότανε Δικατερῆν :

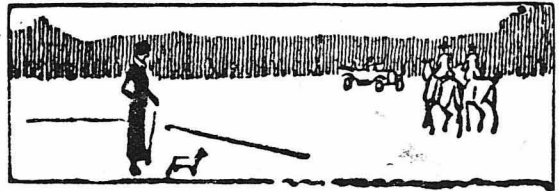
«Κατὰ τὴς κρείττὸ πρῶτ, ποῦ ἐτελείασε ἡ λειτουργία τῆς Ἀναστάσεως, αἱ κρείττὸ γυναίκες ἀτύρσαν ὀπίσ, ἐδέξθησαν κ' ἄλλα ῥήματα. Ἡ Ἐλένη μὲ τὴν Ἀρσένια κομῶνταν ἐπὶ ἴδιο δωματίου, ποῦ συγκατανοοῦσ μὲ τὴν κρεβάτοκαμάρα τῆς γριᾶς. Ἡ πόρτα τοῦ δωματίου ἀκάνειον ἔμενε πάντοτε ἀνοικτῆ...»

Ἐἰς ὁμοίῳ τὸ πρῶτ ἡ μητέρα τοῦ Ἐπισκόπου ἐξύπνησε καὶ εἶπε ὅτι ἡ μεσαία πόρτα ἔμεν κλειστῆ. Ἐφώνασε τὴν Ἐλένη μὲ τ' ἐνομῆ κρείττ, ἐφώνασε τὴν Ἀρσένια, ἀλλὰ δὲν ἔλαβε καμμὴν ἀπάντησι. Νεκρική σιωπῆ.

Ἐτῆ ἐσηκώθη, ἄνοιξε τὴν πόρτα καὶ ὄρθηκε τὴ δασυχοιμένη τὴν Ἐλένη νεκρῆ ἐπὶ κρεβάτῳ τῆς μὲ τὸ πρόσωπο μελανιασμένον. Ἦταν φανερό ὅτι τὴν εἶχαν δηλητηρήσει !

Ἐτὸ Σαμιώτικὸν καράβι σήκωσε ἀγκυρὰ ἐπὶς τὸ πρῶτ καὶ πήγε κάτω, κατὰ τὸ ῥεμα τοῦ πορθοῦ. Βέβαια ἡ Ἐλένη εἶχε ἑληνηστρεῖα, ὅσοι, κατ' ἐντολήν τοῦ Μουσταφᾶ Ἐρσέντ, ἀπὸ τὴν Ἀρσένια, ἣ ὅποια μετὰ τὸ ἐγκλήμα τῆς κατέφυγε ἐπὶ καράβι. Ἄλλ' οὔτε αὐτὴ οὔτε τὸν κύριόν τῆς μπόρεσε νὰ συλλάβῃ ἡ Ἑλληνικὴ δικαιοσύνη».

© Ἱστορικὸς

ΑΝΕΚΔΟΤΑ

ΓΕΝΝΑΙΩΝ ΚΑΙ ΗΡΩΩΝ

Ἡ γενναίως νεοπωλητῆς. «Ἐξ δεκάρες ὁ κουβάς!...» Ἡ γενναίως Λουθεβίχου τοῦ 13ου. Αἱ σφαγαὶ τῶν Ὀγγενέτων. Ἡ ψυχραιμία τοῦ Καγκελλαρίου τῶν Παρισίων. Ἡ ἀδιαφορία του γιὰ τὸν κίνδυνον. Τὸ πέδι τοῦ Ριβερὸλ. Κανονεῖς ποῦ πᾶν ἐπὶ χαμίνα. «Ἐχω μὴ ντουζίνα ἑλίνα πόδια». Ἡ γενναίως τοῦ Λοχία κτλ.

Ἡ Σαρφόρ διηγείται ὅτι κατὰ τὴν διάρκειαν κάποιου πολιορκίας τοῦ Παρισίου, ἕνας νεοπωλητῆς περιήρχετο μὴ συνοικία διαλαλῶντας τὸ ἐμπόρεμά του :

— Τρεῖς δεκάρες ὁ κουβάς ! Τρεῖς δεκάρες ὁ κουβάς !

Ἐξάφνα, μὴ βόμβα ἐξεροῖσθῃ κοντὰ του καὶ ἐθρομμάτισε τὸν ἓνα ἀπὸ τοὺς δύο κουβάδες του. Ὁ νεοπωλητῆς τότε, χωρὶς νὰ παραχθῆ διόλου ἐξηκολούθησε νὰ φωνάζῃ ὑπερηφάνως ὁμοίως τὸ ἐμπόρεμά του :

— Ἐξ δεκάρες ὁ κουβάς ! Ἐξ δεκάρες !...

Ἡ Λουθεβίχου 13ος ἦταν ἐξαιρετικὰ ψυχραίως καὶ θαρραλέος. Ἐπὶν πολιορκία τῆς Ροσῆς μὴ μῆρα ποῦ ἔβγαλε ἀπὸ τῆς σπητῆς του, μὴ ἔχθρικῆ ὀδύρα πέρασε λίγα ἑκατοστόμετρα πᾶνω ἀπὸ τὸ κεφάλι του. Οἱ ἀξιωματικοὶ ποῦ τὸν περιστοιχίζαν, τρομαγμένοι, διασκορπίσθησαν.

— Τι κάνετε ἐσεῖ ;...εἶπε τότε ὁ γενναίως βασιλεῦς. Φοβόσαστε μὴ τὴν καὶ σὰς χεντήσῃ καμμὴ ἄλλη ὄβιδα !... Ἄγνοεῖτε λοιπὸν ὅτι γιὰ νὰ ἐανορῆσῃ ἓνα κανόνι πρέπει προηγουμένως νὰ ξαναγεμοθῆ ;... Ὡστε ἔχομε καιρὸ !...

Καί, ψυχραιμώτατος, ἐξηκολούθησε τὸν περιπάτὸ του ἐπὶν ἐπιμόνην ζῶνῃ τοῦ πορθοῦ.

Τὴν νύκτα τῆς σφαγῆς τοῦ Ἁγίου Βερθολομαίου, διάφοροι φίλοι τοῦ γέροντος Καγκελλαρίου ντὲ Ἀ' Ὀμπιτάλ, τοῦ ἀνήγγελλαν ὅτι εἶχε προηγουμένως ἀπὸ τοὺς φανατισμένους καθολικοὺς ὡς Ὀγγενέτος καὶ ὅτι ἐπρόκειτο νὰ δολοφονηθῆ. Ὁ γέρον Καγκελλάριος δὲν ἔδωκε καμμὴ σημάσια ἐπὶν προειδοποίησιν αὐτῆ, κ' οὔτε τὸ κούνησε ἀπ τὸν πλῶρον του. Τὴν ἄλλη μῆρα τὸ πρωτ, οἱ ὑπηρετῆς του τοῦ ἀνήγγελλαν ὅτι εἶδαν ἀπὸ μακρῶν ἓνα στρατιωτικὸν ὄμμα διευθινόμενον πρὸς τὸν πύργον.

— Μήπως ἔρχονται νὰ σὰς φονεύσουν ; τοῦ εἶπαν μὲ τρόμον. Δὲν νομίζετε ὅτι θὰ ἦταν καλὸν νὰ κλείσωμε τὶς πόρτες καὶ νὰ ἀντιτάξωμε ἄμυνα ;

— Διόλου ! ἀπήνησεν ἥρεμα ὁ Καγκελλάριος. Ἀνοίχτε τους, ἴνα-ἴνα, τὴ πόρτα τοῦ πύργου, γιὰ νὰ μποῦν μὲ ὄλη τὴν ἀνασῆ τους.

Οἱ στρατιώται οὗτοι ἤρχοντο πράγματι γὰ νὰ φονεύσουν τὸν αἰρετικὸν γέροντα, ἀν καὶ δὲν εἶχαν λάσει σχετικῆς διαταγῆς ἀπὸ τῆν Ἀυτῆ. Σὰ ἐφρασαν ἐπὶν πύργον καὶ εἶδαν ὀρθάνοιχτες τὶς πόρτες μὴσαν μέσα ἀλαλάζοντας. Ὁ γέρον τὸς πρῶτα ἔδωκε ὄφρος καὶ ψυχραιμώτατος, ἐπὶν ἀέθουσα τῆς τραπέζιας. Μαζὺ ὄφρος μὲ τοὺς αἰμοβόρους αὐτοὺς στρατιώτας, μὴ κ' ἓνα ἄλλο μικρὸν στρατιωτικὸ ὄμμα, τὸ ὁποῖον μάλιστα εἶχε φθάσει, ἀποσταλὲν ἐπιτήδεος ἀπὸ τὸν βασιλεῖα γιὰ νὰ ὑπερασπίσῃ τὴν τῆν τοῦ Καγκελλαρίου. Καὶ τὰ ἐπὶ ἀποστάσια μὴσαν ἔτσι συγχρότως μὲς ἐπὶν τραπέζια. Καὶ οἱ φανατισμένους καθολικοὺς στρατιώτας οὗς ἐτόλμαν ἔμεναν φωνικά, τὰ ἐγγύον τὸν γηραιὸν Καγκελλάριον, ὅταν ἐληθοφωρήθησαν ὅτι ὁ βασιλεῦς τὸν εἶχε συγχρῆσει. Ὅταν ὄφρος ἀνήγγελλε αὐτὸ καὶ στὸν ἴδιον τὸν ἐνδοξαίωμα, ὁ ἀφελὴς γέρον ἀπήνησε χωρὶς νὰ δεῖξῃ τὴν παραμικρὴν συγκίνησιν ἢ τροχῆ :

— Δὲν ἤθερα, μὴ τὸν Θεὸ, εἶπε ὅτι ἦσαν ἀξίως θανάτου, ἀλλ' ὄφρος καὶ ὅτι ἦσαν ἀξίως συγγνώμης !...

Ἡ Ὀ Ριβερὸλ — διηγείται ὁ Σαιν Σιμόν ἐπὶ Ἀπομνημονεύματά του — ἦταν ὁ γενναίως ἀξιωματικὸς ἀπ' ὄφρος ἔφυγε ποτὲ νὰ γναρίσω. Εἶχε γεννηθῆ ἐπὶ 1701, ἐπὶ Πεδερνόντι, ἀπὸ μικρὸς ὄφρος εἶχε κα ἀταχθῆ ἐπὶ στρατὸ τῆς Γαλλίας τὴν ὅποιαν ἀγαποσε πολὺ. Ὅταν ἀκμῆν ἦταν, νῆος μὲς σφαῖρα τὸν εἶχε χτυπήσῃ ἐπὶ πόδι, τὸ ὁποῖον κατόπι οὐτοῦ ποῦ τὸ εἶχαν κόψει. Ἐγινε ἀπὸ μερικὰ χρονία, σ. ἡ μάχη τοῦ Νουβρίαν, μὴ ἄλλη ἐθρομμάτισε σφαῖρα τὸν χτυπηὸς πᾶνω ἐπὶ ἑλίνα πόδι, ποῦ τὸ ὄφρος καὶ τὸν ἐφορῆσε κατὰ ! Ὁ Ριβερὸλ ἔξασηρωθῆκε... σκασιμένος ἐπὶ γέλοιον.

— Οἱ βλάκες ! εἶπε σ' ἓνα σύντροφὸ του. Ἐχασαν μὴ κανονία ἀδίκως. Ποῦ νὰ φωνασοθῶν ἔχω μὴ ντουζίνα ἑλίνα πόδια μέσα ἐπὶς ἀποκαυτῆς μου !...